

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobce: **R. D .**, nar. , státní příslušník Ukrajiny, t. č. bytem x, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2014, č. j. OAM-281/LE-BE02-BE02-PS-2014, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v x(dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 21. 4. 2015. V žalobě namítá porušení ustanovení § 46a odst. 1, písm. c) zákona o azylu a § 2, § 3 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Podle žalobce nemůže být uložení správního vyhoštění dostatečným důvodem k obavám žalovaného, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, vysvětluje žalovaný pouze všeobecně.

V souvislosti s pojmem „veřejný pořádek“ odkazuje žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 12. 2013, sp. zn. 5 Azs 17/2013, z něhož plyne,

že „Narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž při interpretaci tohoto pojmu je třeba postupovat v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na danou situaci cizince, konkrétně s ohledem na stupeň integrace cizince, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu“. Podle žalobce se žalovaný těmito faktory v napadeném rozhodnutí nezabýval dostatečně a zmínil pouze skutečnosti, jež svědčí v neprospěch žalobce a opomněl vzít v potaz skutečnosti svědčící v jeho prospěch. Žalobce rovněž namítá, že nebyl před vydáním rozhodnutí vyslechnut a že se žalovaný v rozhodnutí omezil pouze na zjištění Policie ČR učiněná v řízení o správním vyhoštění a zajištění. Alternativou zajištění žalobce a omezení jeho osobní svobody je pobyt v otevřeném pobytovém středisku v rámci řízení o mezinárodní ochraně. Žalovaný argumentuje shodně jako Policie ČR při zajištění žalobce, že vzhledem k tomu, že žalobce nemá stálou adresu, mohl by být pro správní orgán nedohledatelným. Pokud by ale žalobce bydlel v pobytovém středisku, tato překážka by odpadla a žalobce by tak byl správnímu orgánu plně k dispozici.

Podle žalobce nemůže být samotný neoprávněný pobyt považován za takové nebezpečí pro veřejný pořádek, které by odůvodňovalo jeho izolaci od společnosti a to navíc po maximální dobu 120 dní. Žalovaný při zdůvodnění délky zajištění použil v podstatě totožné argumenty jako u zdůvodnění samotného uložení povinnosti setrvat v ZZC, ačkoli u délky zajištění musí zkoumat, podaří-li se v době zajištění naplnit jeho účel. V rozhodnutí tak chybí důvody, které žalovaného vedly k uložení povinnosti setrvat v ZZC po maximální dobu. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Proto navrhuje, aby bylo žalobou napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl všechny žalobní výhrady, jež současně označil za nekonkrétní s tím, že důvodem uložení povinnosti setrvat v ZZC nebyl výhradně nelegální pobyt žalobce ani zahájení řízení o správním vyhoštění, ale souhrnné posouzení dosavadního jednání žalobce v době před projevením úmyslu ve věci mezinárodní ochrany. Z odůvodnění rozhodnutí konkrétně plyne, že žalobce uvedl různá data příjezdu do ČR v roce 2014 s platným cestovním dokladem, ale bez platného víza či povolení k pobytu; cestovní pas ztratil, nový si nevyřídil; v ČR zůstává nelegálně, pobyt si nijak neupravil; v Itálii mu bylo (jak uvedl) na současné jméno uloženo pro nelegální pobyt správní vyhoštění; při kontrole Policií ČR dne 15. 12. 2014 uvedl jako svou totožnost P. B., nar. , státní příslušník Polské republiky (později prokázáno, že nejde o jeho identitu); z otisků prstů byla nalezena shoda na jméno P. Ch., nar. , státní příslušnost Ukrajina (právě na tuto identitu bylo žalobci v ČR v roce 2004 uloženo správní vyhoštění na 3 roky); dne 16. 12. 2014 bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění a téhož dne byl žalobce zajištěn v ZZC; změnu svého jména učinil žalobce na Ukrajině právě z důvodu vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění na jeho rodné jméno (šlo zjevně o účelové jednání); je svobodný, bezdětný, na území ČR nemá žádné zázemí, nemá finanční prostředky. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak zjevné, že žalovaný přihlédl k individuálním okolnostem případu žalobce, konkrétně k nelegálnímu pobytu na území ČR bez snahy o jeho úpravu; pobytu bez platného cestovního dokladu; záměrně uváděné jiné totožnost při kontrole Policií ČR zjevně s cílem vyhnout se důsledkům odhalení nelegálního pobytu; předchozímu správnímu vyhoštění z území ČR; účelové změně totožnosti žalobce s cílem zatajit dříve uložené správní vyhoštění a nelegálnímu pobytu žalobce na území členského státu EU. S ohledem na obsah správního spisu má žalovaný za to, že závěr o nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek ČR byl odůvodněn dostatečným způsobem.

Žalovaný dále konstatoval, že žalobce blíže nekonkretizuje a neoznačuje skutečnosti, které svědčí v jeho prospěch. Žaloba je v tomto bodě pouze všeobecně formulovaná a není způsobilá zpochybnit závěry žalovaného, které vyplynuly ze shromážděných podkladů a ke kterým žalobce žádnou cílenou argumentaci nepřináší.

Námítku žalobce o nepřiměřenosti rozhodnutí označil žalovaný za pouze obecnou. Ve věci nebylo rozhodováno o vyhoštění žalobce, nýbrž o tom, že žalobce (i po projeveném úmyslu žádat o mezinárodní ochranu) bude setrvávat v ZZC, kde se již nachází na základě rozhodnutí Policie ČR o zajištění. Rozhodnutí o uložení povinnosti setrvat po určitou dobu (maximálně 120 dní) v ZZC je zcela přiměřené účelu, jenž je tímto sledován, tj. ochrana veřejného pořádku. Z jakých konkrétních skutečností má plynout nepřiměřenost právě v případě žalobce, žaloba neuvádí.

K námitce o tom, že žalobce nebyl vyslechnut, poukázal žalovaný na shromážděný spisový materiál a na to, že se před vydáním rozhodnutí seznámil s výpovědí žalobce, kterou učinil v řízení o udělení mezinárodní ochrany při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 22. 12. 2014. Skutečnosti uvedené žalobcem vzal žalovaný rovněž do úvahy, jak plyne i z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Informace poskytnuté Policií ČR představují ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o azylu relevantní podklady pro vydání rozhodnutí o povinnosti setrvat v ZZC, neboť z nich plynou skutečnosti vážící se k dosavadnímu jednání žalobce během pobytu na území ČR a celkovým okolnostem života žalobce na území ČR.

Žalovaný je dále přesvědčen, že rozhodnutí o délce uložené povinnosti setrvat v ZZC odůvodnil dostatečně, když v rozhodnutí náležitě popsal chování žalobce v minulosti svědčící o neochotě dodržovat právní řád ČR, který žalobce ostatně již dříve porušoval. Žádné konkrétní skutečnosti, že nebezpečí ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce pomine zjevně dříve, žaloba nepřináší. Také tato námitka je nekonkrétní. Zde odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 – 45, podle kterého *„Stanovená délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců není odůvodněna toliko závěrečnou větou odůvodnění napadeného rozhodnutí, nýbrž specifickými skutkovými okolnostmi uvedenými v celém odůvodnění napadeného rozhodnutí (arg. „vzhledem k výše uvedenému“).“*

Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že postupoval v souladu se zákonem o azylu, v napadeném rozhodnutí odkázal na relevantní právní úpravu, podle které věc rozhodoval, popsal konkrétní jednání žalobce v době před vydáním napadeného rozhodnutí, na jejichž základě učinil závěr o nutnosti uložit žalobci povinnost setrvat v ZZC i po projeveném úmyslu žádat v ČR o mezinárodní ochranu, a to z důvodu shledání nebezpečí pro veřejný pořádek. Proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Soud z obsahu správního spisu zjistil, že dne 16. 12. 2014 byl žalobce rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č. j. KRPA-479161-17/ČJ-2014-000022, zajištěn podle ustanovení § 124a odst. 1 písm. b) zákona č. 236/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a umístěn do ZZC. Dne 18. 12. 2014 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně.

Dne 23. 12. 2014 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu uložil žalobci povinnost setrvat v ZZC až do vycestování, maximálně však do 21. 4. 2015. V odůvodnění konstatoval, že z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR zjistil, že s výše jmenovaným bylo rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odborem cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č. j. KRPA-479161/ČJ-2014-000022 ze dne 16. 12. 2014 zahájeno

správní řízení o vyhoštění z ČR podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců a následně byl rozhodnutím ze dne 16. 12. 2014 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a umístěn do ZZC. Šetřením žalovaného bylo zjištěno, že do protokolu na Policii ČR uvedl, že z Ukrajiny vycestoval dne 11. 11. 2010 na polské vízum na jméno R. D. do Itálie, kde pobýval do konce srpna 2014. Do ČR přicestoval 12. 9. 2014 s cestovním dokladem, ale bez víza; ČR již poté neopustil. Naproti tomu při sepisování žádosti o mezinárodní ochranu dne 22. 12. 2014 uvedl, že Ukrajinu opustil v červenci 2010, kdy odjel na platný cestovní pas a polské vízum do Itálie. Tam pobýval do září 2013 bez platného povolení k pobytu, tudíž neoprávněně, za což mu bylo uloženo vyhoštění asi na 2 roky. Proto odcestoval v září 2013 do Polska a odtamtud v prosinci 2013 do ČR, kde již zůstal. Cestovní pas podle vlastních slov ztratil asi před dvěma týdny, nový doklad si nevyřídil a pobyt si ani jinak nelegalizoval.

Dalším šetřením žalovaného bylo zjištěno, že dne 15. 12. 2014 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR na adrese v x, při které nebyl schopen prokázat svou totožnost. Uvedl, že se jmenuje P. B., státní příslušnost Polská republika, což (jak se později prokázalo), je identita kamaráda, s nímž dotyčný pracoval v Itálii. Protože žalobce neprokázal totožnost platným dokladem, byl eskortován k dalším úkonům. Na základě otisků prstů byla nalezena shoda na jméno P. Ch., nar. 1. 6. 1976, státní příslušnost Ukrajina. Dále byla zaslána žádost na pracoviště Chotěbuz k ověření totožnosti osoby P. B. Polské orgány odpověděly, že prověřovaná osoba je vedena v jejich evidenci, ale zasláná fotografie neodpovídala podobě žadatele. Další lustrací bylo zjištěno, že žadateli bylo na identitu P. Ch., nar. , státní příslušnost Ukrajina, vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění pod č. j. SCPP-215/BR-OPK4-SV-2004 na 3 roky, které nabylo právní moci dne 26. 10. 2004. Dne 16. 12. 2014 žalobce do protokolu o podání vysvětlení uvedl, že se jmenuje P. Ch., nar. , státní příslušnost Ukrajina. Změnil si totožnost, protože chtěl v ČR požádat o pracovní vízum, které nedostal. Protože mu nebylo vydáno vízum pro ČR, změnil si na Ukrajině totožnost, na kterou poté s polským vízem odjel do Itálie. Jako svou pravou totožnost uvedl R. D., Toto tvrzení je ale v rozporu s tvrzením učiněným při sepisování žádosti o mezinárodní ochranu, kdy žadatel uvedl, že jeho rodné příjmení je P. Ch.. Toto příjmení si na Ukrajině změnil. Dále sdělil, že je svobodný a bezdětný, na území ČR nemá žádné příbuzné, žádné závazky ani pohledávky. Dříve o mezinárodní ochranu nežádal. Pro pobyt na území ČR ani na vycestování nemá dostatek finančních prostředků, protože nikde nepracuje, živí se příležitostnými brigádami a nemá zde ani stálou adresu, tudíž je osobou pro správní orgán nedohledatelnou. Neoprávněného pobytu si je vědom. Změnu příjmení označil žalovaný za účelové jednání s úmyslem tajit pravou totožnost a vyhnout se tak správnímu vyhoštění v ČR.

Žalovaný dále zjistil, že ukradení cestovního dokladu dne 14. 12. 2014 žadatel nenahlásil, o doklad si na zastupitelském úřadu nepožádal, nevyřídil si ani povolení k pobytu a dále pobývá na území ČR. Je proto zřejmé, že nejméně od 15. 9. 2014 do 15. 12. 2014 pobýval na území ČR bez platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn, a nejméně od 15. 12. 2014 bez platného cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn, čímž opakovaně porušoval právní předpisy ČR.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce nařízení jednání ve stanovené lhůtě nenavrlh (§ 46a odst. 6 zákona o azylu) a žalovaný s rozhodnutím bez jednání výslovně souhlasil.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným

zdravotním postižením, těhotná žena nebo pokračování osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Žalobce obecně upozorňuje na nedostatky v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž postrádá vyjádření důvodů výroku o stanovení povinnosti setrvat v ZZC a důvodů obav správního orgánu, že bude narušovat veřejný pořádek. Soud se z povahy věci musel touto námitkou zabývat přednostně, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí vylučuje jeho věcný přezkum. Tuto námitku neshledal soud důvodnou. Z rozhodnutí žalovaného zjevně plyne, že jednání žalobce považuje za nebezpečí pro veřejný pořádek ČR. Tento závěr učinil žalovaný na základě zjištění, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, při kontrole hlídkou Policie ČR se neprokázal platným dokladem a uváděl falešnou totožnost (P. B.). Žalovaný přihlédl především k tomu, že žalobce, jehož pravou identitou je P. Ch., si svoji totožnost na Ukrajině změnil právě proto, že na jeho rodné jméno mu bylo v ČR vydáno správní vyhoštění. Dále uváděl různá data příjezdu do ČR s platným cestovním dokladem, ale bez víza či povolení k pobytu, ztrátu cestovního dokladu v ČR neohlásil a o nový si nepožádal. Žalovaný rovněž přihlédl k tomu, že žalobce nemá stálou adresu (je tedy nedohledatelný), nepracuje (pouze si příležitostně vydělává na brigádách) a nemá dostatek finančních prostředků pro pobyt na území ČR a pro případné vycestování z jejího území. Rozhodnutí žalovaného pak obsahuje odkazy na správná ustanovení právních předpisů, na základě kterých bylo rozhodováno a není nijak vnitřně rozporné. Naopak je vystavěno na logických argumentech a konkrétních skutkových zjištěních a je z něj patrné, jak a z jakých důvodů bylo v posuzovaném případě rozhodnuto. Krajský soud se proto neztotožnil s námitkou žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobce dále brojí proti tomu, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Vůči konkrétním zjištěním však žádné výhrady nevznáší. Pouze obecně a bez bližšího upřesnění tvrdí, že žalovaný přihlédl pouze ke skutečnostem svědčícím v jeho neprospěch, nikoli k těm v jeho prospěch. Krajský soud tak tuto obecnou námitku mohl vypořádat pouze v obecné rovině. Míra preciznosti žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78). Krajský soud se tak obecně zaměřil na otázku, zda důvody uváděné žalovaným skutečně představují nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Obecně lze tedy konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu.

Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151). Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal na nelegální pobyt žalobce na území ČR a na řadu dalších výše uvedených skutečností. Soud je toho názoru, že samotná okolnost, že se žalobce nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. V dané věci to však nebyl pouze nelegální pobyt žalobce, který žalovaného vedl k rozhodnutí o povinnosti žalobce setrvat v ZZC. Žalovaný v této své úvaze vyšel i z řady dalších (individuálních) skutkových zjištění. Především z toho, že žalobce při kontrole hlídkou Policie ČR uváděl nepravou totožnost, že si rodné jméno účelově změnil proto, aby nebylo zjištěno, že mu na toto jméno bylo v ČR uloženo správní vyhoštění, že nemá stálou adresu, na území ČR pobývá bez platného cestovního dokladu, nepracuje a nemá dostatek finančních prostředků pro pobyt na území ČR a pro případné vycestování z jejího území a že nelegálně pobýval na území dalšího členského státu EU.

Krajský soud je proto přesvědčen, že po přistoupení těchto skutečností byl dán dostatek důvodů pro uložení povinnosti setrvat v ZZC ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Jestliže žalovaný uvedl všechny tyto skutečnosti v rámci rekapitulace zjištěného skutkového stavu, je zřejmé, že je všechny vzal při svém rozhodování v úvahu a pro svůj závěr tedy dostatečným způsobem zjistil potřebné individuální okolnosti života žalobce, kterými – jak plyne z judikatury NSS – se správní orgán, který rozhoduje o povinnosti setrvat v ZZC, musí zabývat.

Soud se proto ztotožňuje se závěry žalovaného, tj. že v případě žalobce je dána důvodná domněnka, že představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku a základního zájmu společnosti na jeho dodržování. Ze skutkových zjištění jednoznačně plyne, že žalobce nerespektuje právní řád ČR a svým účelovým jednáním (uváděním nepravé totožnosti a změnou totožnosti) ztěžuje fungování státních orgánů. S ohledem na shora uvedené, lze uložení povinnosti setrvat v ZZC považovat za nezbytné, správné a neodporující právním předpisům.

Žalobce též brojí proti stanovení maximální délky doby, po kterou je povinen setrvat v ZZC, kterou považuje za nepřiměřenou a bez náležitého odůvodnění. K této otázce se již opakovaně vyslovil NSS, např. v rozsudku ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 – 45), v němž, že „*nic v napadeném rozhodnutí ani ve spisech nevyvolává pochybnost o tom, že žalovaný překročil nebo dokonce zneužil meze správního uvážení ve smyslu rozsudku č. j. 3 Azs 24/2013-42*“ a dále pokračoval, že „*V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na konkrétní a specifické okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a vzhledem ke všem těmto uvedeným okolnostem (včetně absence platných dokladů, jež je třeba nejprve obstarat) dospěl k závěru o nutnosti vyslovit povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v maximální možné zákonné délce. Stanovená délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců není odůvodněna toliko závěrečnou větou odůvodnění napadeného rozhodnutí, nýbrž specifickými skutkovými okolnostmi uvedenými v celém odůvodnění napadeného rozsudku (arg. „vzhledem k výše uvedenému“). Nejvyšší správní soud proto nemá žádnou pochybnost o tom, že stanovená, byť podle zákona maximální délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců odpovídá též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy (srov. rozsudek ESLP ze dne 27. listopadu 2008 Rashed proti České republice, stížnost č. 298/07, bod 68; rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 29. ledna 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79).*

K těmto závěrům ostatně dospěl rovněž krajský soud v napadeném rozsudku; na jeho závěry proto Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje.“

Shora předestřený názor NSS je plně aplikovatelný také na nyní projednávanou věc a krajský soud z něj proto bez dalšího vychází. Konstatuje, že žalovaný úvahu o maximální délce doby, po kterou je žalobce povinen setrvat v ZZC, vystavěl na konkrétních a specifických okolnostech daného případu. Zejména přihlédl k předešlému uložení správního vyhoštění žalobci (na jeho rodné jméno) na 3 roky, zahájení dalšího správního řízení o vyhoštění, okolnostem zadržení žalobce, problémům s identifikací a určením totožnosti žalobce, neoprávněnosti pobytu žalobce na území ČR, osobním a rodinným poměrům a celkové životní situaci žalobce. Se stanovením maximální možné doby zajištění krajský soud souhlasí, neboť dosavadní způsob chování žalobce na území ČR nedává záruku, že by byl ochoten dobrovolně upustit od dosavadního způsobu chování na území ČR, jež představuje porušování zájmu státu na dodržování veřejného pořádku, a podřídít se pravidlům nastaveným zákonem o pobytu cizinců a zákonem o azylu. Žalobce údajně ztratil cestovní doklad a nevyvinul žádnou snahu opatřit si nový, ač mu v tom nic nebránilo. Orgánům ČR záměrně uváděl nepravdivé údaje, čímž ztěžoval možnost ověřit jeho totožnost a na území ČR se zdržuje bez cestovního dokladu, bez povolení a bez platného víza.

Nedůvodná je rovněž námitka, že žalovaný pouze rekapituluje skutkový stav zjištěný Policií ČR. Soud postup, kdy žalovaný využil informace zjištěné v předchozím řízení získané v souladu s ustanovením § 87 odst. 1 zákona o azylu, nepovažuje za pochybení. Tento závěr ostatně zaujal i NSS ve svém rozsudku ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42, v němž uvedl, že „[p]řevzetí skutkových zjištění z předchozího řízení o zajištění do rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců proto není nedostatkem tohoto rozhodnutí za předpokladu, že tato skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, včetně posouzení otázky, zda cizinec nespadá do chráněné skupiny osob, na které nelze tuto povinnost aplikovat.“ Po prostudování správního spisu a napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že skutková zjištění učiněná žalovaným jsou způsobila posoudit naplnění podmínek uvedených v ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Ostatně k tomuto soud dospěl již při posuzování předchozích žalobních bodů.

Konečně neshledal soud opodstatněnou ani námitku, v níž žalobce poukazuje na vadu řízení, spočívající v tom, že nebyl žalovaným vyslechnut. Důvod, proč se tak mělo stát, žaloba netvrdí. Soud proto vyšel ze skutečnosti, že žalobce byl zajištěn dne 16. 12. 2014 a již po dvou dnech 18. 12. 2014 učinil prohlášení o mezinárodní ochraně. V tak krátkém časovém období nemohlo dojít k žádným významným změnám ve skutkovém stavu vážícím se k pobytu žalobce na území ČR před vydáním napadeného rozhodnutí, ani v jeho osobních poměrech. Skutkové okolnosti daného případu byly v potřebném rozsahu zjištěny orgány Policie ČR. Žalovaný z nich důvodně a v souladu se zákonem vycházel. Vedle toho přihlédl k obsahu žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, z níž plynou skutečnosti vážící se k okolnostem a životu žalobce na území ČR. Souhrn těchto skutkových zjištění byl dostačující. Výslech žalobce proto nebyl nezbytný ani potřebný. S přihlédnutím k výše již uvedenému není rozhodnutí žalovaného v rozporu ani s § 68 odst. 3 správního řádu.

Krajský soud tedy neshledal žádný ze žalobních bodů důvodným a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné. Jelikož soud nezjistil ani jiné vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému,

jemuž by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 6. února 2015

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 6. 2. 2015 [§ 49 odst. 11 a § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].